

Mál nr. 169/2019**M og
V vegna slysaftryggingar launþega A****Deilt um hvort frestur til að tilkynna um tjónsáttvik hafi verið liðinn.****Gögn.**

Málskot dags. 08.05.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-14.

Bréf V dags. 18.06.2019.

Málsáttvik.

Hinn 18. maí 2015 varð M, sem var þá starfsmaður A, fyrir meiðslum er er hún var að spila íshokki. M hætti leiknum fljótlega eftir atvikið og leitaði á slysadeild en í ljós kom að hún hafði slitið liðbönd milli bátsbeins og mánabeins. Hefur M átt við einkenni vegna þessa áverka að stríða síðan.

V var tilkynnt um atvikið hinn 8. mars 2017. V hafnaði kröfunni með bréfi dags. 15. maí 2018 á grundvelli þess að samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 glati sá sem rétt á til bóta, samkvæmt m.a. slysaftryggingu, þeim rétti sé krafa ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því tjónþoli fékk vitneskju um þau atvik sem krafa sé reist á. Hinn 5. júní 2015 hafi M fengið ítarlegar upplýsingar hjá bæklunar- og handskurðlækni um áverkann og meðferðarmöguleika. Eftir það hafi M átt að vera fullljóst um atvik að baki kröfu sinni og því hafi tilkynning til V komið of seint fram. Í bréfi sínu til nefndarinnar áréttar V þá afstöðu sína að slysið hafi ekki verið tilkynnt innan lögbundins frests. Telur V að tilkynningarfrestur hafi byrjað að líða nokkrum dögum eftir atvikið, en í síðasta lagi hinn 4. febrúar 2016 en þá hafi verið sótt um um styrk vegna kaupa á hjálpartæki vegna alvarlegs áverka með langvinnum vandræðum. Hafnar V því kröfum M.

M er ósátt við þessa afstöðu og í málskoti eru raktar læknisskoðanir þær er M gekkst undir vegna slyssins. Þannig hafi ekki verið talið tilefni til aðgerðar þegar M hitti lækni hinn 20. ágúst 2015 og aftur hinn 4. febrúar 2016. Hinn 12. janúar 2017 fór M aftur til læknis og var þá rætt ítarlegar um kosti og galla aðgerðar, sem M hugnaðist ekki að gangast undir. M hafi svo enn farið í eftirlit hjá lækni hinn 5. febrúar 2018 og aftur hinn 7. febrúar 2019, en á þeim tíma hafi M gert sér grein fyrir að einkenni hennar vegna áverkans gætu talist varanleg. M telur fráleitt að eins árs tilkynningarfrestur hafi verið liðinn hinn 8. mars 2017, þegar V var tilkynnt um slysið. Umræddur frestur sé matskenndur og verði að skoða hvert tilvik fyrir sig. Fyrst og fremst sé um að ræða mat á huglægri afstöðu tjónþola, með tilliti til þess hvenær hann fái upplýsingar um að áverki kunni að hafa varanlegar afleiðingar í för með sér. Hinn 4. júní 2015, en þá hitti M sérfræðing vegna áverkans, hafi ekki verið útséð um hvaða meðferðarúræði stæðu M til boða, og engin merki hafi verið um að einhverjum bata hafi verið náð. Því standist það ekki skoðun að miða upphaf tilkynningarfrests við það tímamark. Hinn 4. febrúar 2016 hafi M svo enn leitað til læknis en á þeim tíma hafi ekki verið talið tilefni til aðgerðar en ákveðið að M kæmi aftur til eftirlits ári síðar. Hafi M svo leitað til lögmanns vegna afleiðinga slyssins í mars 2017. Það sé í raun ekki fyrr en við síðustu skoðun læknis, hinn 7. febrúar 2019, sem hægt hafi verið að fullyrða um að einkenni M yrðu varanleg, og sé því í fyrsta lagi hægt að miða upphaf tilkynningarfrests við það tímamark sem hún leitaði lögmannsaðstoðar.

Álit:

M varð sem fyrr segir fyrir slysi hinn 18. maí 2015. V fékk fyrst tilkynningu um slysið hinn 8. mars 2017, eða um einu ári og tíu mánuðum eftir umrætt atvik. Aðila greinir á um hvort M hafi með þeirri tilkynningu uppfyllt ákvæði 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, þar sem kveðið er á um að vátryggður glati rétti sínum til bóta sé krafa ekki gerð innan árs frá því að tjónþoli fékk vitneskju um þau atvik sem krafa byggir á.

Ljóst er að M hefur verið nokkuð óslitið undir eftirliti lækna frá umræddu atviki, og kemur þá til skoðunar hvenær M hafi mátt gera sér ljóst að einkenni vegna áverkans væru varanleg, en af gögnum má ráða að einkenni hafi að mestu verið viðvarandi allt frá slysdegi. Taka má undir með M að óraunhæft sé að ætla að henni hafi verið ljósar afleiðingar áverkans á fyrstu dögnum eftir slysið,

enda var hún með gipsspelku í sex vikur og má telja að á því tímamarki hafi verið óljóst hvaða áhrif spelkan mundi hafa. Hins vegar verður að líta til þess að hinn 4. febrúar 2016 sótti M um styrk til kaupa á hjálpartæki, úlnliðsspelku, sem í umsókn er sögð ætluð til „íhaldssamrar langtímameðferðar“. Við það tækifæri var jafnframt ákveðið að M kæmi í eftirlitsskoðun til læknis að ári. Á þessum tíma verður því að miða við að M hafi orðið ljóst að um varanleg einkenni yrði að ræða og verður því að miða upphaf hins umþrætta tilkynningarfrests við það tímamark. Var tilkynning til V, sem send var hinn 8. mars 2017, því of seint fram komin, og réttur M til bóta telst því fallinn niður.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík, 8. ágúst 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.